

Mina damer och herrar, kära vänner som i dag samlats för att kräva regeringen Löfvens avgång. Ni är modiga som kommit hit, ni utsätter er för ett massivt hat från de politiskt korrekta som för närvarande styr vårt stackars land. För att belöna er för er modiga insats tänkte jag ta tillfället i akt att sporra er med lite churchillsk kämpaglöd, och påminna er om att *en* man eller kvinna faktiskt kan förändra historien. Och jag undrar – vad är *du* beredd att offra för Sverige?

Men först några ord om varför vi står här just i dag. Några kvarter bort pågår i detta nu öppnandet av Sveriges riksdag, och vi står inför ännu ett riksmöte med vansinniga, livsfarliga och folkföraktande beslut. När jag var barn hette det riksdagens *högtidliga* öppnande och var en ceremoni som hölls på Stockholms slott. Ledamöterna lämnade riksdagshuset, gick i gemensam tropp till Södra valvet på slottet, steg in i rikssalen och intog sina platser framför drottning Kristinas silvertron.

Karl XI:s drabanter marscherade nerför trappan till rikssalen med höga knädragningar till ett taktfast dunkande ljud. Efter

dem kom två kungliga pager och Konungens stora vakt som placerade sig bakom tronen. Därefter kom riksmarskalken, kungen, statsministern och kungliga prinsar och så sjöng man Kungssången – ni vet den där som man kan räkna en kortlek med, eftersom den innehåller exakt 52 stavelser.

Det var högtidligt, det var svenskt och det signalerade att något viktigt just skedde – riksdagen hade samlats för ett nytt arbetsår, och alla hade respekt för vårt parlament. Talet som från början lästes upp av kungen och efter parlamentarismens genombrott av regeringschefen, började alltid på samma sätt: ”Svenska män och kvinnor, valda ombud för Sveriges folk. Jag hälsar er välkomna till ert ansvarsfulla arbete.”

När jag var barn var min farmor ett av dessa ombud med ett ansvarsfullt arbete. Hon hette Ingeborg Carlqvist och föddes i ett enkelt arbetarhem i Helsingborg och var med om att bygga Folkhemmet. 1951 kom hon in i riksdagens första kammare, som ledamot för Socialdemokraterna, och där satt hon till 1968. Hur fint och respektabelt det var att sitta i riksdagen fick

jag erfara under en av mina första dagar i skolan, 1967. Fröken frågade förstaklassarna: Vet ni vem som bestämmer i Sverige?

Lilla Ingrid viftade frenetiskt med handen, och fick svara:

”Det gör riksdagen. Det vet jag, för min farmor sitter där!”

Fröken tittade bistert på mig:

”Ingrid, det är fult att ljuga.”

Förkrossad över att min fröken trodde att jag ljög, gick jag hem till pappa och frågade varför hon anklagat mig för lögn.

Pappa sa:

”Ingrid, det är så ovanligt och så väldigt fint att sitta i riksdagen, så din fröken kunde nog helt enkelt inte tro att du talade sanning.”

I dag, när vi har tonåringar i riksdagen, när ledamöter använder sina kläder och sin talartid åt att mobba och förnedra såväl talmannen som andra ledamöter, tänker jag sorgset på hur Sverige har förfallit. Numera är det inte många svenskar som tycker att riksdagsledamöterna utför ett ansvarsfullt arbete. Faktiskt precis tvärtom. Med sin monumentala oansvarighet håller de på att rasera allt det som

våra förfäder slet så hårt för att skapa: Demokrati, yttrandefrihet, åsiktsfrihet och förvaltandet av allt detta till kommande generationer.

Nu är vi farligt nära Ragnarök.

Det skulle ta alldeles för lång tid att räkna upp allt som fört oss till den farliga situation vi nu befinner oss i, låt mig bara nämna statsfeminismen, kunskapsföraktet och den medvetna förvandlingen av det fredliga, homogena landet Sverige till en geografisk yta med mångkulturellt kaos. Det lönar sig heller inte att försöka spekulera i *varför* politikerna i Sveriges riksdag har fattat så många vettlösa beslut de senaste 40 åren, med början 1975 när de med ett penndrag beslöt att Sverige inte längre skulle vara svenskt, utan mångkulturellt.

Sedan jag insåg hur illa ställt det är i konungariket Sverige har jag ständigt frågat mig: "*Varför?*" Nu inser jag att det inte nyttar något till att ställa den frågan. Om ytterligare 40 år kanske vi får veta *varför* politikerna genomförde denna förvandling till det sämre, men det vi måste koncentrera oss

på nu är hur vi ska ställa det till rätta. Varför får komma senare.

Häromveckan träffade jag en väninna som sa: "Ingrid, pendeln svänger alltid fram och tillbaka. Den måste gå i botten i ena ändan innan vi kan börja vrida den åt andra hållet. Så har det alltid varit."

Jag ger henne i princip rätt, men nu har något tillkommit som gör att vi kanske inte har någon chans att se till att den där pendeln svänger tillbaka till verklig demokrati och verklig yttrandefrihet, tillbaka till riktig journalistik där medierna granskar makten och tillbaka till tjänstemän på myndigheterna som håller sig till Offentlighetsprincipen och inser att de sitter där de gör för att tjäna oss – folket.

I stället för demokrati har vi fått Decemberöverenskommelsen som ledde till stafettdiktatur. I fyra år får det röda laget göra som de vill, och nästa fyra år får (gissningsvis) det blå laget göra som de vill. I stället för journalister som granskar makten, har vi fått journalister som ägnar dagarna åt att uppfostra

folket. I stället för tjänstemän som tjänar och serverar folket, har vi fått obildade och oborstade typer som slänger luren i örat på medborgare som ringer och ifrågasätter det de gör. Och i stället för politiker som vill något, har vi fått ryggradslösa opportunister som omger sig med pressfolk vars främsta uppgift det är att se till att politikern inte behöver stå till svars för någonting.

Vad är det då som har tillkommit som gör att jag menar att det blir svårare än någonsin förr att få pendeln att svänga tillbaka? Det som tillkommit är en betydande andel muslimer i befolkningen. Och med det menar jag inte att alla muslimer är ett hot mot demokratin, men islam är det. Utan tvekan. Kanske vet inte alla som står här i dag att islam är en totalitär ideologi. För hur skulle ni kunna veta det? Enligt politiker, journalister och till och med Svenska kyrkan är islam ju bara en variant av kristendomen – och om vi bara är snälla mot muslimerna så kommer de att leva i frid och samklang med oss.

Men kära vänner – se er omkring i världen! Islam sprider död och förödelse varhelst den drar fram och så har det varit ända

sedan Muhammeds dagar på 600-talet. Islam har lagt under sig land efter land, dödat vantrogna, tvångskonverterat folk och är just nu i full färd med att utrota de sista kristna i Mellanöstern, kristendomens vagga. Om det inte vore för lilla, modiga Israel hade alla spår av Jesus nu varit utplånade från Jerusalem.

De politiskt korrekta tror att det är en slump att det inte finns en enda islamisk demokrati. De tror att det är elaka diktatorer som skapat allt elände i den muslimska världen och att det på något märkligt sätt är *vårt* fel att muslimer flyr till vår lugna del av världen. Detta tror de därför att de inget vet om islam. Och de vägrar dessutom att sätta sig in i vad islam går ut på, för då rasar hela korthuset samman. Det var därför jag faktiskt blev glatt överraskad när kulturministern Alice Bah Kunkke för ett halvår sedan sa att svenska folket ska upplysas om islam. Hennes syfte är förstås att vi ska bli mindre "islamofobiska", men all verklig upplysning om islam kommer att göra folk livrädda. Och det är banne mig ingen fobi att vara rädd för en ideologi som får nazismen att blekna.

Sedan jag själv började lära mig om islam har jag kallats alltifrån muslimhatets drottning till nazist, fascist och rasist. Vilket är skrattretande eftersom jag inte hatar människor utan bara totalitära ideologier, och de människor som utför de totalitära ideologiernas förtryck. Det är svårare att skratta åt de politiskt korrekta avsky för nazismen, samtidigt som de släpper in och till och med hyllar en ideologi som är tusenfalt värre. Det enda de har lärt sig av historien är att aldrig mer lyssna på en skrikande man med konstig mustasch, som kräver *lebensraum* för arier. Bara för att islam inte är nationalistisk kan de inte se att dess syfte är exakt detsamma som nazismens var – att lägga under sig hela världen och döda alla som vägrar konvertera till islam.

Hitler dolde aldrig vad hans syfte var. Alla som ville kunde köpa Mein Kampf och läsa vad han planerade att göra. Och rättrogna muslimer döljer heller inte vad deras syfte är. Alla som vill kan gå in på internet och läsa vad Koranen säger om vad rättrogna muslimer måste göra med vantrogna – döda oss varhelst de finner oss.

Men våra politiker fyller nu landet i en rasande takt med så kallade flyktingar från världens mest våldsamma länder. I decennier har de inbillat svenska folket att alla dessa människor är precis som vi – de älskar demokrati, de respekterar lagarna som Sveriges riksdag stiftar och de önskar inget hellre än att bli vanliga Svenssons. Det funkade ganska länge. Kanske ända fram till IKEA-morden 11 augusti i år då en man från Eritrea som fått avslag på sin asylansökan slet åt sig två knivar från husgerådsavdelningen och slaktade mor och son Herlin. Och om Migrationsverket hade satt honom i förvar i väntan på avvisning från Sverige hade han aldrig kunnat utföra sitt bestialiska brott.

Många kände att IKEA-morden var droppen. Inte bara själva dådet utan sättet som politiker och medier behandlade det. Fokus sattes genast på att skydda de boende på landets asylanläggningar – att svenskar nu fruktade för sina liv brydde de sig inte om. Det blev så uppenbart att för eteblissemanget spelar svenska liv ingen roll.

Jag vände mig till regeringskansliet för att få ta del av svenska folkets mejl till regeringen. Vad skrev svenskarna? Vad ville de förmedla till sina politiker?

För 10-15 år sedan hade många journalister kommit på samma tanke. Nu verkar jag vara den enda som frågat efter dem. Som vanligt nu för tiden var det ett helsicke att använda sig av Offentlighetsprincipen. Det krävdes ett stort antal mejl och några allvarliga samtal för att få ut dem, men till sist gick det. Och jag förstår precis varför regeringen vill hålla mejlen hemliga. Här är några av svenska folkets röster:

KOMMER SENARE

Har dessa förtvivlade svenskar rätt? Är det rimligt att känna den rädsla de gör för de människor som väller in i vårt land? Svaret är ett obetingat: JA! Svenska liv spelar roll, och det är rent kriminellt att regeringen inte gör något. Inte ett ord sa Stefan Löfven efter IKEA-morden. Inte ett enda ord om att det är hans och hans företrädares oansvariga invandringspolitik som orsakade Carola och Emil Herlins våldsamma död. Bara

det är ett skäl att kräva hans avgång. För svenska liv spelar roll!

USAs regering har i dagarna bestämt att endast 1 500 syrier får komma in i landet i år. De tänker nämligen kontrollera att de som kallar sig flyktingar inte i själva verket är IS-slaktare eller terrorister. För sådana ska det amerikanska folket skyddas från. Men svenska politiker vill inte skydda svenskar, våra liv spelar ingen roll för dem så länge de kan sola sig i sin egen "godhet". Alla vet vilken slapp kontroll Migrationsverket utför av dem som söker asyl här, men trots det hade de 30 juni i år anmält 130 personer till Säpo, människor som misstänks utgöra ett hot mot rikets säkerhet. Det var fler än under hela förra året. När jag kontrollerade siffran med Migrationsverkets presschef häromdagen hade den stigit till 250! Hur länge hade de varit här, frågade jag. Om IS-slaktare och terrorister befinner sig ute i den svenska landsbygden har vi rätt att veta det. Presschefen svarade: "Det har jag ingen aning om." För honom spelar svenska liv ingen roll. Och ingen av oss tror förstås att Migrationsverket hittar *alla* farliga personer. Räkna med att tusentals slunkit igenom och nu

befinner sig i vårt land, beredda att utföra terrorattentat närhelst Islamiska staten bestämmer att tiden är mogen.

Detta, mina vänner, är vad vår regering medvetet utsätter det svenska folket för! Hur många fler ska dö på IKEA? Hur många fler svenska tjejer ska gruppvåldtas av muslimer som anser att svenska kvinnor är horor? Hur många fler ska leva i skräck för att någon på asylboendet ska spränga svenskar i luften? När ska svenska liv börja spela roll?

Men för att ni inte ska stå här och känna hopplöshet, vill jag berätta om min stora idol och förebild: Winston Churchill. Jag vill berätta för er om en dag i historien som förändrade allt, som lade grunden till det demokratiska Europa som växte fram efter Andra världskrigets slut.

Den 28 maj 1940, efter bara tre veckor som premiärminister, utkämpade Churchill en strid i Krigskabinettet mot sin utrikesminister Halifax. Halifax hade fått en fredstrevare från Tyskland och tyckte att England skulle acceptera den hellre än att skicka fler soldater i döden. Få människor är i dag

medvetna om hur nära det var att England hade kastat in handduken, och hade det inte varit för Winston Churchill – en enda man, mina damer och herrar – så hade vårt Europa sett helt annorlunda ut i dag. Tyskland hade vunnit Andra världskriget och Europa hade bestått av ett antal totalitära stater.

Fajten den 28 maj 1940 stod mellan Churchill och Halifax. Det var det nionde mötet och dödläget var totalt. Det var då Churchill spelade sitt mästerdrag. Han ajournerade mötet till klockan sju samma kväll, och samlade därefter hela regeringen och höll ett tal som förändrade världen: Han började så här: ”Jag har tänkt noga de senaste dagarna på huruvida det är min plikt att ta förhandlingar med den där mannen. Men det är orimligt att tro att vi skulle få bättre villkor om vi försökte få fred nu i stället för att utkämpa kriget. ”

Slutet på talet är närmast Shakespearskt:

”Jag är övertygad om att ni alla skulle resa er upp och slita ner mig från min plats om jag för ett ögonblick övervägde förhandlingar eller kapitulation. Om vår ös långa historia ska

dra sin sista suck, låt det ske först när varenda en av oss ligger på marken och kvävs i vårt eget blod.”

Vid det laget stod regeringsledamöterna upp och hurrade. Churchill hade vunnit och Halifax gav upp.

Churchill hade det enorma och nästan hänsynslösa modet att se att krig visserligen skulle bli fasansfullt, men att kapitulation skulle vara ännu värre. Och han hade rätt. Han krävde av sin regering och av sitt folk att de skulle hysa samma brinnande kärlek till fosterlandet som han själv gjorde. Och tro inte att han satte sig själv i säkerhet bakom sitt skrivbord. Churchill for omkring som en tätting mellan slagfälten och utsatte sig för sådana risker att hans generaler blev illamående.

Sveriges statsminister Stefan Löfven har inte minsta likhet med Churchill. Churchill var modig som ett lejon, Löfven är feg som en hund. Churchill ägde förmågan att se vad framtiden skulle bära med sig om man valde kapitulation, Löfven har redan kapitulerat och är i full färd med att lämna över Sverige

åt totalitära krafter. Churchill eldade det brittiska folket med briljanta formuleringar som skänkte kraft och mod även åt de mest förtvivalade mödrar vars söner hade gått ut i kriget för att rädda den brittiska självständigheten. Löfven säger välkommen åt dem som vill ta självständigheten ifrån det svenska folket.

Ett folk med en sådan ledare kan lägga sig ner och dö, och detta var länge vad jag fasade för att svenska folket var i full färd med att göra. Men något har hänt. Trots de senaste veckornas intensiva propaganda från politiker och mainstream-medier visar opinionsmätningar att Sverigedemokraterna växer så det knakar. Och det, mina damer och herrar, beror INTE på att svenskarna är rasister och främlingsfientliga vilket de försöker lura i er – det beror helt och hållet på att SD är det ENDA parti som är berett att kämpa för Sverige.

Winston Churchill var villig att offra allt för England. Jag vill fråga dig som står här i dag vad *du* är villig att offra för Sverige? Är *du* villig att gå ut och berätta för människor att de

måste ta strid för Sveriges överlevnad? Är *du* villig att offra dina vänner, eller rättare sagt de du trodde var dina vänner tills de kallade dig rasist för att du är stolt över ditt land och vill rädda det från islamisering och förtryck? Är *du* villig att offra ditt jobb? Ditt rykte? Din karriär? Ditt liv?

Alla stora slag kräver offer. Som den unge danske motståndsmannen Niels Fiil i Hvidstengruppen skrev till sin mor dagen före sin avrättning: "Några måste dö för att andra ska få leva."

Så är det. Kanske måste Carola och Emil Herlin dö för att det svenska folket skulle vakna upp och säga STOPP! Den strid som ligger framför oss kommer att kräva stora uppoffringar. Men tillsammans kan vi göra något. Vi kan tvinga politikerna att sluta sälja ut vårt land, vår demokrati, vår yttrandefrihet och vårt kristna kulturarv. Bara genom att stå här och visa vårt förakt och vår avsky för det de gör mot sitt eget folk, så gör vi skillnad. Och vi kan liksom Churchill förklara att vi är beredda att kämpa till sista blodsdroppen för att försvara vårt älskade Sverige.

Vi är inte i krig, inte än. Men det är där det kommer att sluta. Den massinvasion av muslimer som nu pågår över Europa kommer att förändra vår kontinent till oigenkännlighet. Så sluta fråga dig vad ditt land kan göra för dig, fråga dig vad du kan göra för ditt land! Det börjar nu, här, med oss som samlats på Sergels torg den 15 september 2015. Kanske är det symboliskt att 2015 innehåller samma siffror som 1520 – då Stockholms blodbad ledde till att upprorsmannen Gustav Vasa körde ut de danska ockupanterna och sedermera kröntes till kung.

Det viktigaste vi tar med oss från denna dag är vetskapen om att nu har motståndet börjat. Från och med i dag bor det en liten Churchill inne i oss alla, och vi kommer inte längre att låta rädslan styra. Glöm inte att du är en vikingaättling – du kan allt vad du vill, om du bara vill vad du kan!

SLUT

